

V 3.2 Jak vybudovat úspěšný vztah

Délka videa: 07:17

Vnučka:

Babi, a jak jste se s dědou seznámili?

Babička:

Už ve škole. Děda byl vlastně můj první přítel.

Vnučka:

To už se dneska moc nevidí, mít jednu lásku na celý život. A vy s mamkou, tati? Já vím, že mi to mamka popisovala, jak jste se poznali, ale teď si to nějak nemůžu vybavit.

Syn:

Tvoje máma sem přijela studovat a chodila na brigádu k mému kamarádovi, kterej měl hospodu. Pomáhala tam jako servírka. A já jsem tam byl hodně často, tak jsme se tam potkávali a po nějaké době jsme to dali dohromady.

Vnučka:

No jo, vlastně. To je docela romantický. Dneska už se hodně lidí dává dohromady na seznamkách a to nemá to kouzlo.

Syn:

Já znám pár lidí v mém věku, co se potkali taky přes seznamku, nebo dřív teda spíš na inzerát, a nikdy si nestěžovali.

Vnučka:

Když já bych chtěla svoji životní lásku potkat tak, jak to bývá ve filmech. Že do sebe dva lidi vrazí na ulici, v knihkupectví sahají po stejné knížce nebo se potkají na kurzu vaření a tak...

Babička:

Třeba se ti to povede, co ty víš, dyť na to máš spoustu času.

Vnučka:

No babi, ty v mém věku už jsi byla vdaná a čekala jsi druhý dítě.

Babička:

Ale to bylo tou dobou. Nespěchej, až to bude mít přijít, tak to přijde.

Syn:

Jo, my s mámou jsme na vnučata stejně ještě mladý.

Vnučka:

No, dobře. Stejně je těžký si v dnešní době někoho najít. Četla jsem o tom článek, že jak se dá dneska skoro všechno dělat od počítače a lidi tráví čím dál tím víc času na sociálních sítích... A tak to ovlivňuje právě i seznamování a že i obecně jsou prostě lidi víc sami.

Syn:

Na tom něco bude.

Vnučka:

No, stejně jsem asi moc vybíravá. Ale až teda poznám toho prince na bílém koni, tak co mám dělat, aby nám to klapalo a vydrželo tak dlouho jako tobě s dědou?

Babička:

Hm, tak to... Na to není asi univerzální návod, ten neexistuje. Ale nejdůležitější je o všem spolu mluvit a řešit věci společně. Já ani děda naštěstí nejsme ty typy, co by problémy řešily tichou domácností a nebavením se. Takže když se nám něco nelíbilo, sedli jsme si, vyříkali jsme si to a bylo to fajn.

Vnučka:

Tak komunikace je základ, to je jasný.

Babička:

A pak taky určitě tolerance a kompromisy. Umět vyjít tomu druhému vstříc nebo trochu ustoupit, když je to potřeba. No, nemysli si, taky jsme se někdy

pohádali, něco nás štválo nebo vadilo, ale když ti na tom druhém záleží a na vašem vztahu záleží, chce to na těch věcech prostě pracovat, a když se to naučíš, bude vám spolu zase fajn.

Syn:

A taky se navzájem respektovat. To je podle mě nejdůležitější!

Vnučka:

Hm.

Babička:

No... Já jsem se třeba nikdy nesnažila dědu měnit. Ani on mě. Každý máme svoje chyby a prostě jsme se vždycky měli rádi takový, jaký jsme byli.

Vnučka:

To je dobrá rada, moje kamarádka se takhle snažila pořád měnit přítele, že jí vadilo plno věcí, a samozřejmě že se s ní po pár měsících rozešel.

Babička:

No jo, to nedělá nikdy dobrotu. A taky by neměli být pořád spolu, všechno dělat v páru, ale mít každý něco jenom svého. Já dodnes chodím s holkama na cvičení a děda na ryby a pak si o tom vždycky povykládáme, kdo jak se měl.

Vnučka:

To je hezký, i po všech těch letech.

Babička:

No... Jo, a hlavně nelhat... Ale to ti určitě nemusím říkat, ne?

Syn:

To nemusíš, my si doma říkáme pravdu úplně vždycky, že Klárko?

Vnučka:

Jo.

Syn:

Podívej, není to žádná věda, nám s mámou to taky vydrželo.

Vnučka:

No dobře, ale proč je teda tolik rozhodů a rozvodů, když to podle vás není žádná věda?

Syn:

Tak protože lidi někdy po pár letech zjistí, že už si spolu nerozumí tak jako dřív. Nebo si třeba začnou s někým jiným. Někdy to bývá kvůli penězům. Důvodů je spousta.

Vnučka:

Já bych se třeba nikdy rozvádět nechtěla. Hlavně kvůli dětem.

Babička:

Víš, ale někdy je to pro ty děti lepší, aby se lidi rozvedli, než aby spolu byli nešťastní a hádali se a tak.

Syn:

Přesně tak, ty děti to pak může negativně ovlivnit. Někdy to prostě jinak nejde. Ty bys přece taky nechtěla, abysme byli s tvojí mámou spolu, kdyby nám to neklapalo, kdybysme si už třeba neměli co říct a nebyli spolu rádi. Nebo kdybychom se pořád hádali.

Vnučka:

To asi ne, no. Někde jsem slyšela, že se prý u nás rozvádí každý druhý pár, což je fakt hrozný.

Syn:

Tak i to je tou dnešní dobou. Lidi se vezmou hrozně rychle, třeba ještě před tím, než se pořádně poznají, a pak prostě zjistí, že to nefunguje.

Vnučka:

Hm.

Syn:

Taky máte mnohem víc možností: kvůli cestování, internetu. Takže pak je asi vyšší pravděpodobnost, že si třeba najdete někoho jiného,

a důvod k rozvodu je na světě.

Teda alespoň tak to vnímám já.

Babička:

To asi tak bude... Navíc za nás se moc nerozvádělo třeba i kvůli tomu, že matky by se o sebe a o děti nezvládly samy finančně postarat. To už je dneska taky jinak.

Vnučka:

Nejspíš jo. Tak teď si vůbec nejsem jistá, jestli tu svatbu nakonec chci, abych nemusela pak mít strach z rozvodu.

Babička:

Ale nad tím vůbec nepřemýšlej, s takovou by se pak přece nebral skoro nikdo.

Vnučka:

Máš pravdu, babi. Prostě budu věřit, že budu mít takový štěstí, jako máte vy s dědečkem anebo taťka s mamkou.

Babička:

A i kdyby náhodou ne, tak máš nás, my tady budeme vždycky pro tebe!

Vnučka:

Děkuju, mám vás oba moc ráda!

Babička:

A my tebe! Ještě bychom se měli vyfotit, ať máme co dát do alba...

Vnučka:

No vidíš, já donesu telefon...